

Шифърът на Леонардо

Дан Браун

Факт:

Тайната европейска организация Орденът на Сион, основана през 1099 г., е напълно реална. През 1975 г. в парижката *Bibliothèque nationale* бяха открити пергаменти, известни като "*Les dossiers secrets*", в които се посочват много братя от Ордена на Сион, например сър Исак Нютон, Ботичели, Виктор Юго и Леонардо да Винчи.

Ватиканската прелатура, известна като *Opus Dei*, е искрено благочестива и все пак извънредно противоречива католическа организация, разследвана поради обвинения в промиване на мозъци, оказване на принуда и опасната практика, наречена "умъртвяване на плътта". *Opus Dei* наскоро си построи Световен център на Лексингтън Авеню 243 в Ню Йорк, който струва четиридесет и два милиона долара.

Всички описания на произведения на изкуството, сгради и тайни ритуали в този роман са действителни.

Пролог

Лувърът, Париж

22:46

Известният уредник Жак Сониер с олюляване мина през сводестия вход на Голямата галерия и се хвърли към първата картина, която му попадна пред очите, платно на Караваджо. Седемдесет и три годишният старец хвана позлатената рамка и задърпа шедьовъра към себе си, докато той не се откъсна от стената. Уредникът се строполи по гръб под картината.

Както очакваше, наблизо с грохот падна желязна решетка и прегради входа. Паркетът на пода се разтърси. В далечината зазвъня аларма.

Задъхан, старецът за миг остана на земята и прецени обстановката. "Още съм жив." После изпълзя изпод платното и огледа просторното помещение в търсене на място, където да се скрие.

- Не мърдай - вледеняващо близо се разнесе нечий глас.

Застанал на четири крака, Сониер се вцепени и бавно завъртя глава.

Исполинският му преследвач го наблюдаваше иззад решетките само на четири-пет метра от него. Беше широкоплещест и висок, с призрачно бледа кожа и оредяваща бяла коса. Ирисите му бяха розови, зениците - тъмночервени. Албиносът извади пистолет от палтото си и насочи дългия заглушител през решетките право към уредника.

- Не биваше да бягаш. - Говореше с чужд акцент, ала Сониер не можеше да определи произхода му. - А сега ми кажи къде е.

- Вече ви казах - безпомощно коленичил на пода на галерията, запелтечи уредникът. - Нямам представа за какво говорите!

- Лъжеш! - Мъжът се вираше в него, съвсем неподвижен; само призрачните му очи блестяха. - Ти и твоите братя имате нещо, което не е ваше.

Старецът изтръпна. "Откъде може да знае?"

- Тази нощ то ще се върне при законните си пазители. Кажи ми къде е скрито и ще останеш жив. - Албиносът насочи пистолета към главата на уредника. - Готов ли си да умреш заради тази тайна?

Сониер се задушаваше.

Мъжът наклони глава, затвори едното си око и се прицели.

Уредникът вдигна ръце.

- Почакайте - бавно каза той. - Ще ви кажа каквото искате. - Старецът предпазливо изрече следващите си думи. Многократно беше репетирал тази лъжа... и всеки път се молеше никога да не се наложи да я използва.

Когато свърши, албиносът се усмихна доволно.

- Да. Същото ми казаха и другите.

Сониер потръпна. "И другите ли?"

- Открих и тях - насмешливо рече гигантът. - И тримата. И сега ти потвърждаваш техните думи.

"Невъзможно!" Истинската самоличност на уредника и неговите трима сенешали бяха почти също толкова свещени, колкото древната тайна, която пазеха. Сониер разбираше, че преди да умрат, тримата му сенешали са изпълнили строгата процедура и са изrekli същата лъжа.

Албиносът отново се прицели.

- Когато умреш, аз ще съм единственият, който знае истината.

"Истината. - За миг уредникът осъзна абсолютния ужас на ситуацията. - Ако аз умра, истината завинаги ще бъде изгубена." Той инстинктивно се опита да се скрие.

Заглушителят глухо изтрака и старецът усети пронизваща болка в корема. Строполи се по очи... и се помъчи да овладее болката. Бавно се претърколи и отново се вторачи през решетките.

Мъжът се целеше в главата му.

Уредникът затвори очи. Мислите му представляваха вихър от страх и разкаяние.

В коридора отекна изщракване на празен затвор.

Сониер рязко отвори очи.

Сякаш развеселен, албиносът погледна към оръжието си и се пресегна за резервен пълнител, но после, изглежда, размисли и присмехулно кимна към корема на жертвата си.

- Аз си свърших работата.

Уредникът сведе очи и видя дупката от куршум в бялата си ленена риза. Около нея тъмнееше малък кървав кръг. "Коремът ми." Куршумът не беше улучил сърцето. Като ветеран от La grande guegге, Сониер бе виждал тази ужасна смърт. Оставаха му петнадесет минути, през които стомашните киселини щяха да се просмукват в гръдната му кухина и бавно да го отравят.

- Болката е добро, мосю - каза албиносът.

И си тръгна.

Останал сам, Жак Сониер отново насочи очи към желязната решетка. Беше в капан. Вратите можеха да се отворят чак след двадесет минути. Докато го намереха, щеше да е мъртъв. Въпреки това не се страхуваше от смъртта.

"Трябва да предам тайната."

Докато с мъка се изправяше на крака, си представи тримата си убити братя. Помисли си за поколенията преди тях... за задачата, която им бяха поверили.

"Непрекъснатата верига от знание."

Изведнъж, въпреки всички предпазни мерки... въпреки всички механизми за сигурност... Жак Сониер бе единствената оцеляла брънка, единственият пазител на една от най-могъщите тайни.

"Трябва да измисля нещо..."

Беше затворен в Голямата галерия и имаше само един човек, на когото можеше да предаде факела. Старецът вдигна поглед към стените на разкошния си затвор. Лицата от колекцията от най-прочутите картини на света сякаш му се усмихваха като стари приятели.

Той потръпна от болка и призова на помощ всичките си сили. Знаеше, че отчаяната задача, която му предстоеше, ще изисква и последната му останала секунда живот.

1.

Робърт Лангдън се събуди.

В мрака звънеше телефон - непознат тенекиен звън. Той опипом откри нощната лампа и я включи. Намираше се в пищна ренесансова спалня с мебели в стил Луи XVI, стени с фрески и огромно махагоново легло с балдахин.

"Къде съм, по дяволите?"

Жакардовият халат, който висеше на страничния стълб на леглото, имаше монограм с надпис: "ХОТЕЛ "РИЦ", ПАРИЖ".

Мъглата постепенно започна да се разнася.

Лангдън вдигна слушалката.

- Ало?

- Мосю Лангдън? - попита мъжки глас. - Надявам се, че не съм ви събудил.

Замаян, Робърт погледна часовника на нощното шкафче. 0:32. Беше спал едва час и се чувстваше като мъртъв.

- Тук е портиерът, мосю. Извинете за безпокойството, но имате гост. Твърди, че било спешно.

Лангдън все още беше замаян. "Какъв гост?" Погледът му попадна на листовката върху нощното шкафче.

АМЕРИКАНСКИЯТ УНИВЕРСИТЕТ В ПАРИЖ

има честта да обяви

лекцията на Робърт Лангдън

професор по религиозна символика в Харвардския университет

Лангдън изпъшка. Тазвечерната лекция - придружена от прожекция на диапозитиви - за езическата символика, скрита в камъните на катедралата в Шартър, сигурно беше разрошила някои консервативни пера в публиката. Най-вероятно някой теолог го бе проследил, за да спори с него.

- Съжалявам, но съм много уморен и... - започна Лангдън.

- Mais monsieur - като сниши глас, настоя портиерът. - Вашият гост е важна личност.

Робърт не се и съмняваше. Въпреки нежеланието му, неговите книги за религиозната живопис и култовата символика го бяха превърнали в знаменитост в света на изкуството, а след участието му в станалия широко известен случай във Ватикана, бе станал сто пъти по-прочут. Оттогава потокът от самомнителни историци и любители на изобразителното изкуство пред вратата му като че ли никога не секваше.

- Моля, вземете името и номера на господина и му предайте, че ще опитам да му се обадя преди във вторник да напусна Париж - каза Лангдън, като полагаше всички усилия да запази добрия тон. - Благодаря ви. - И затвори преди портиерът да успее да възрази.

После, седнал на леглото, намръщено се вторачи в рекламния надпис върху папката на хотела: "Спете като бебе в града на светлините. Сън в парижкия "Риц". Обърна се и уморено погледна голямото огледало в отсрещния край на стаята. Видя абсолютно непознат човек - чорлав и изтощен.

"Имаш нужда от отпуска, Робърт."

Последната година не му се беше отразила добре, но така или иначе, не го радваше доказателството в огледалото. Обикновено проникателните му сини очи изглеждаха мътни и хлътнали. Волевата му брадичка с трапчинка по средата бе покрита с тъмна четина. Сивите кичури по слепоочията му напредваха все по-навътре в гъстата му черна коса. Макар колежките му да твърдяха, че сивото подчертавало научния му чар, Лангдън не смяташе така.

"Само да можеха да ме видят сега от "Бостън Магазин".

За огромен срам на Робърт, предишния месец "Бостън Магазин" го бяха номинирали сред десетте най-интересни личности в града - съмнителна чест, която му беше донесла постоянните шеги на харвардските му колеги. Тази нощ славата го бе последвала на пет хиляди километра от родината.

- Госпожи и господа... - беше обявила водещата пред препълнения "Pavillon Dauphin" на Американския университет в Париж. - Тазвечерният ни гост не се нуждае от представяне. Той е автор на множество книги: "Символика на тайните секти", "Изкуството на илюминатите", "Изчезналият език на идеограмите" и много други. Повечето от вас учите по неговите учебници.

Студентите ентузиазирано закимаха.

- Имах намерение да ви разкажа забележителната му биография, само че... - Тя закачливо погледна Лангдън, който седеше на сцената. - Един човек от публиката току-що ми даде нещо много по... да речем по-интересно.

И водещата вдигна броя на "Бостън Магазин".

Лангдън потръпна. "Откъде го е взела, по дяволите?"

Тя започна да чете избрани извадки от безумната статия и Робърт все повече се свиваше на стола си. След половин минута публиката широко се усмихваше, а жената нямаше никакво намерение да свършва.

- И отказът на господин Лангдън публично да говори за необикновената си роля в миналогодишния ватикански конклав определено му донесе точки по нашия интригометър. - Водещата още повече възбуди интереса на публиката. - Искате ли да ви прочета още?

Присъстващите заръкопляскаха.

"Някой трябва да я спре" - мислено се помоли Лангдън, докато тя отново свеждаше поглед към списанието.

- Въпреки че професор Лангдън може и да не е красавец като някой от по-младите номинирани, този четиридесетгодишен учен притежава нещо повече от научен чар. Неговото пленително присъствие се подчертава от необикновено niskия му баритон, който студентките описват като "шоколад за ушите".

Залата избухна в смях.

Лангдън се насили да се усмихне. Знаеше какво предстои - някаква глупост за "Харисън Форд в сако от твид" - и тъй като тази вечер бе предположил, че най-после спокойно може да облече любимото си сако и поло, реши да пристъпи към действие.

- Благодаря ви, Моник - каза той, като се изправи и я избута от катедрата. - В "Бостън Магазин" явно имат литературен талант. - Професорът се обърна към публиката със срамежлива въздишка. - И ако открия, че някой от вас е донесъл статията, ще настоя пред консулството да го депортират.

Присъстващите се засмяха.

- Е, приятели, както всички знаете, тази вечер съм тук, за да говоря за силата на символите...

Звънът на хотелския телефон отново наруши тишината.

Той смаяно изпъшка и вдигна слушалката.

- Ало?

Както очакваше, обаждаше се портиерът.

- Още веднъж моля за извинение, господин Лангдън. Обаждам се да ви съобщя, че вашият гост идва към стаята ви. Реших, че трябва да ви предупредя.

Робърт вече беше съвсем буден.

- Пратили сте някого в моята стая?

- Извинете, мосю, но такъв човек... не можех да си позволя да го спра.

- За кого става дума?

Ала портиерът бе затворил.

Почти незабавно на вратата му удари тежък юмрук.

Лангдън колебливо стана от леглото. Стъпалата му потънаха в мекия килим. Той навлече хотелския халат и тръгна към вратата.

- Кой е?

- Трябва да разговарям с вас, господин Лангдън. - Мъжът говореше английски с акцент - остър, властен лай. - Аз съм лейтенант Жером Коле. От Direction centrale police judiciaire.

Лангдън се сепна. Централното управление на криминалната полиция? ЦУКП приблизително отговаряше на американското ФБР.

Без да сваля веригата, той откряна вратата. И видя мършаво, изпито лице. Мъжът бе изключително слаб и носеше синя униформа.

- Може ли да вляза? - попита агентът.

Лангдън се поколеба.

- За какво става дума?

- Моят началник има нужда от вашите познания по един частен въпрос.

- Сега ли?! - Професорът успя да преодолее изненадата си. - Минава полунощ.

- Струва ми се, не греша, че тази вечер е трябвало да се срещнете с един уредник от Лувъра.

Лангдън внезапно бе обзет от тревога. С уважавания уредник Жак Сониер трябваше да пийнат по чаша след лекцията, но Сониер така и не се беше появил.

- Да. Откъде знаете?

- Намерихме името ви в бележника му.

- Какво е станало?

Агентът тежко въздъхна и пъхна през тесния процеп полароидна снимка.

Лангдън я погледна и цялото му тяло се напрегна.

- Тази снимка е заснета преди по-малко от час. В Лувъра.

Първоначалното отвращение и смайване на Робърт внезапно отстъпиха място на силен гняв.

- Кой го е направил?

- С оглед познанията ви по символика и уговорената ви среща, се надяваме вие да ни помогнете да отговорим на този въпрос.

Лангдън се вторачи в снимката. Ужасът му се примеси със страх. Образът беше невъобразимо странен и в същото време му навяваше смущаващото усещане, че го е виждал. Преди малко повече от година бе получил снимка на труп и подобна молба за помощ. Само едно денонощие по-късно едва не беше изгубил живота си във Ватикана. Тази снимка бе съвсем различна, ала нещо в обстоятелствата определено му се струваше познато.

Агентът си погледна часовника.

- Капитанът чака, господине.

Лангдън не го чу. Погледът му продължаваше да е прикован в снимката.

- Този символ тук и адски странната...

- Поза на трупа ли? - помогна му французинът.

Професорът кимна. Побиха го тръпки.

- Нямам представа кой може да е извършил такова нещо.

Агентът го погледна навъсено.

- Вие не разбирате, господин Лангдън. Това на снимката... - Той замълча за миг. - Мосю Сониер го е направил сам.